

E

OK s-o dai în
bară

THE

TRY GUYS

CUPRINS

CAPITOLUL UNU

Filosofia eșecului 1

CAPITOLUL DOI

Sănătatea 37

CAPITOLUL TREI

Stilul vestimentar 80

CAPITOLUL PATRU

Viața profesională 125

CAPITOLUL CINCI

Dragostea 174

CAPITOLUL ȘASE

Familia 214

Epilog 265

MULȚUMIRI 273

CAPITOLUL UNU

Filosofia eșecului

(și de ce Yoda e un dobitoc)

Trebuia să-ncercăm.

Valurile erau mai înalte și mai înfricoșătoare decât ne așteptam. Se punea de o furtună, norii se adunau amenințător apropiindu-se tot mai mult, iar valurile furioase ne zgâlțâiau bărcuța ca pe o păpușă zdrențuită. Ned și Eugene reușiseră să urce în barcă trăgându-l și pe Zach din apa rece ca gheața. Apoi, toți trei l-au ridicat pe Keith. Pentru o clipă, criza părea să se sfârșit... când Keith a început să vomite.

Toate clipurile video au un plan, dar de data asta nimic nu părea să se desfășoare conform acestuia. Keith, cu spiritul lui de supraviețuitor, ar fi trebuit să „salveze situația”, redând echilibrul grupului nostru destabilizat, intervenind ca un lider al operațiunii de salvare. Dar, cu fiecare val, se cufunda tot mai tare în abisul vomiei. În timp ce noi trei alcătuiam alt plan de acțiune, el continua să dea la boboci peste bord. Planul de a face un video de șase ore se dusesse pe apa sâmbetei. Trebuia să încheiem filmarea asta și să ne croim drum spre mal.

Atunci am zărit rechinul.

Keith continua să vomite, iar peștii se adunaseră „la masă”. Scuze pentru imaginea asta. Întâi au apărut peștii mari, apoi un rechin. De fapt, doi rechini, care dădeau târcoale plini de curiozitate pe sub barcă, ieșind din apă din când în când ca să vadă ce anume provocase toată zarva asta. Cum aripioarele dorsale începeau să se apropie tot mai mult de barcă, polița de asigurare pentru „moarte accidentală și dezmembrare” ni se părea dintr-odată tot mai relevantă. Planul nostru se dusesse naibii. Dar noi eram încă acolo, iar clipul nu se făcea de unul singur.

Cu două camere GoPro și câteva lavalieri de doi lei prinse pe piept, ne-am grăbit să terminăm filmarea înainte ca rechinii să se decidă să-și umple stomacul, iar

Keith să se deshidrateze de tot. După care am reușit să crăpăm fundul bărcii, care s-a umplut cu apă, scufundându-se în ocean sub noi.

Am reușit să stricăm dracului totul? Da, totul într-o singură zi!

Dacă nu era evident, noi suntem The Try Guys — un cvartet simpatic și celebru pentru clipurile noastre în care, mă rog, încercăm diverse chestii. De la electrocutarea burților ca să simulăm durerile nașterii, până la încercarea forțelor cu luptători UFC (a cui o fi fost ideea asta tâmpită?) și am ieșit din zona de confort ca să ne testăm — sau mai degrabă să anihilăm — limitele și să înțelegem mai bine oame-nii și lumea care ne înconjoară. Acum vrem să dăm mai departe. Cea mai recentă aventură a noastră? Cartea pe care o ții în mână (sau pe care o ascuți dacă e în format audio).

Cartea asta, însă, nu este despre succes, și în niciun caz despre perfecțiune. Este despre viață, despre depășirea limitelor, despre provocarea de a ajunge pe niște culmi pe care le credeai imposibil de atins. Această carte te învață să privești în mod pozitiv eșecul și să-l folosești pentru a te menține pe o traiectorie plină de obstacole, dar cu siguranță ascendentă. Dacă am învățat ceva din această călătorie nebunească e faptul că succesul nu e atât de formidabil pe cât s-ar crede. De fapt, singurul mod prin care poți înțelege cu adevărat lucrurile uimitoare, bizare, satisfăcătoare, revoluționare, șocante, cărora Instagramul nu le poate ilustra frumusețea și pe care ți le poate oferi doar lumea asta este s-o dai în bară.

În paginile ce urmează îți vom împărtăși o serie de principii de viață care ne-au călăuzit în realizarea filmulețelor noastre, și care, cumva, în timp, ne-au transformat în oameni mai buni. Vom povesti în premieră și câteva aventuri din trecut, alese cu grijă ca să ilustreze de câte ori am dat-o-n bară până să devenim cei mai echilibrați domni pe care îi ai azi în fața ochilor. Împreună vom deveni cele mai bune versiuni ale noastre.

Primul pas în evoluția fiecăruia este identificarea temerilor. Ascultă, nu e nicio problemă dacă nu ești un tip cool. Vrei sau nu să crezi, nici noi nu suntem: ai să te convingi pe parcurs. Dar ține minte, ești cool *tocmai pentru că nu ești*. Cărțile de „ajutor personal” te învață să fii altcineva, noi, însă, te învățăm să te bucuri de propria ta personalitate. Apoi te vom scoate (cu blândețe) din zona ta de confort.

Cu toții ne vom remonta împreună cu potențialul cel mai crescut pe care l-am avut vreodată. Păzea, lume, pentru că cerul ne este limita, și chiar și de acolo putem urca mai sus.

În cei mai mulți ani ai tinereții nu avem responsabilități, dar avem niște obiceiuri nemaipomenite de a nu face mișcare, de a mânca tâmpenii, de a nu strânge după noi, de a amâna ce avem de făcut ori de câte ori ni se ivește ocazia (a se citi: tot timpul). Apoi, dintr-odată, ZBANG!, te trezești că toți prietenii tăi și-au înlocuit posterele de pe pereți cu tablouri, că statul te obligă să plătești niște chestii numite taxe și lumea se *așteaptă* să știi cum să faci mâncare fără să dai foc la casă. Cum s-a ajuns aici? Când a învățat toată lumea să trăiască? Am lipsit de la vreo întâlnire clandestină în care s-au dezvăluit secretele universului? Dacă te regăsești în povestea asta, nu ești singurul. Toți am trecut prin așa ceva! Și situația s-ar putea înrăutăți înainte să fie bine.

Bine ai venit în viață! E momentul s-o dai în bară!

Noi credem că eșecul este cel mai important instrument din arsenalul dezvoltării, schimbării și învățării. Este piatra de temelie a tuturor proiectelor pe care vei

SCURT ISTORIC AL ÎNCERCĂRII

Toate lucrurile uimitoare care au fost create sau îndeplinite de omenire nu s-au înfăptuit spontan și perfect, ci au fost mai degrabă rezultatul unor eșecuri totale. Pe parcursul acestei cărți vă vom oferi câteva exemple de încercări celebre, dezonorante sau prostești din istoria umanității. Hei, dacă oamenii ăștia nu ar fi încercat nimic, nu am vorbi astăzi despre ei, nu-i așa?

De exemplu, Albert Einstein a abandonat școala la 15 ani. Un an mai târziu s-a înscris la o alta și a picat examenul de admitere. După asta a emis Teoria Relativității, fiind numit Personalitatea Secolului de către revista *TIME*. Fiță!

dori să le realizezi în viață. Dacă în școala elementară ni s-a tot repetat „încearcă și altceva”, noi te invităm să încerci să *Eșuezi în Mod Deliberat*.

Îți mai amintești cum îți spunea toată lumea că e important „să știi cât mai multe” — de la pericolele consumului de cocaină la înecul uscat? Ei bine, noi încercăm să trăim după filosofia inversă: „să știi cât mai puține”. Vezi tu, cu cât *crezi* că știi mai multe, cu atât mai puține lucruri vrei să înveți; dar când înveți, ești tentat să încerci, încercarea duce la eșec, iar eșecul la progres. Deci, ori de câte ori credem că le știm pe toate, noi facem un pas înapoi și ne reamintim că suntem niște idioți. E un sfat *bun*, crede-ne pe cuvânt.

Teama de eșec este ceva dobândit de-a lungul timpului și de care trebuie să ne debarasăm. Gândește-te cât de epuizant este să dai examene standard, să te prezinți la audiții pentru un spectacol muzical la școală sau să-i spui persoanei iubite ce simți pentru ea. Nu ți-e teamă de acțiunea în sine, ci de eșec, de poziția vulnerabilă în care te plasezi. De aceea, este și mai înfricoșător când te uiți pe distribuție sau deschizi un mesaj de răspuns. În acea clipă te simți neputincios în fața forțelor universului. Dar mergem mai departe. Și când eșecul ne motivează să facem mai bine, atunci reușim cu adevărat. Când teama de eșec ne împiedică să încercăm din nou, suntem cu adevărat înfrânți. Trebuie să încercăm să ne schimbăm perspectiva: eșecul este progres, nu regres.

E bine să ne amintim că unii dintre cei mai mari scriitori, gânditori, sportivi sau muzicieni ai zilelor noastre sunt speciali doar prin faptul că au învățat să dea greș și să o ia de la capăt. Nimeni nu s-a născut perfect. Ai văzut vreodată un nou-născut? Nici măcar nu sunt în stare să țină un creion în mână mormolocii

ăia. Succesul nu este ceva predestinat — este ceva pentru care-ți pui fundul la muncă, chiar dacă dai greș de mai multe ori.

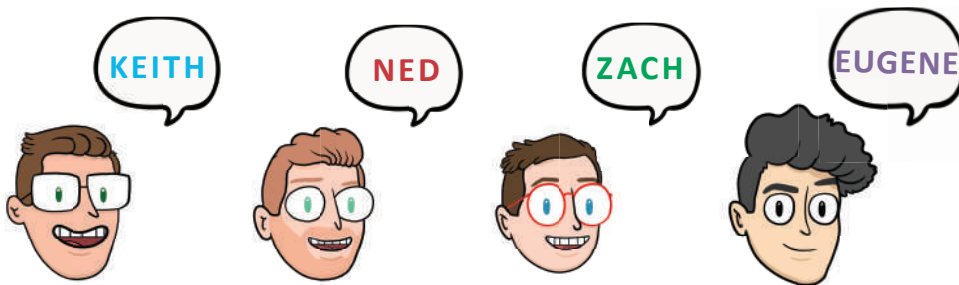
Hai să-ți spun ceva: noi îl iubim pe Yoda. E un personaj verzui și foarte motivant. Un fel de Kermit, broscoiul, deștept. Dar cel mai cunoscut sfat al lui Yoda este: „Faci sau nu faci. Nu există încercare”. Îmi pare rău, dar e o vrăjeală totală. (La fel și faptul că Luke poate deveni maestru Jedi antrenându-se numai câteva zile, dar asta e altă poveste.) *Încercarea este totul!* Nu poți face dacă nu încerci! Nu reușești dacă nu încerci! Nu e de mirare că tipul ăsta locuia singur într-o mlaștină.

Despre asta e vorba în cartea de față: despre încercarea ca formă a succesului, astfel încât să nu sfârșești singur într-o mlaștină, ca tâmpitul ăla de Yoda.

Stai așa, dar cine naiba suntem noi?

În primul și-n primul rând, de ce ne ascuți pe noi? Ei bine, noi suntem experți în încercări, chiar așa ne și numim*. Dar, spoiler alert, nu am fost întotdeauna The Try Guys. Nu am ieșit din pântec ca niște senzații virale. (Ar fi fost și dureros pentru mamele noastre.) De fapt, a fost nevoie de mult timp, multă muncă și suficient noroc să devenim un tur de forță virtuală (sau tururi de forțe?). Până să fim The Try Guys am fost, ei bine, niște tipi cu „t” mic. Suntem foarte bucuroși să te cunoaștem! Iată povestea noastră.

* The Try Guys, în original; Tipii Care Încearcă, traducere aproximativă. (N.red.)

KEITH HABERSBERGER: Prințul-clown din Tennessee

SAL'TARE, CITITORI! O să sune ciudat, și nu le-am spus băieților despre asta până acum, dar în copilăria mea, petrecută în Tennessee, am avut norocul de a avea alături oameni care m-au susținut *foarte* mult... până într-acolo încât profesorii, mentorii și prietenii mei m-au tras deoparte spunându-mi la modul cel mai serios că într-o bună zi voi deveni celebru. E ciudat să spui asta unui copil, dar, recunosc, îmi plăcea s-o aud. Nimeni nu știa cu exactitate pentru *ce* anume voi deveni celebru, desigur. Doar simțeau că am acea abilitate unică de a crea o legătură cu oamenii și de a-i face să râdă. Și cui nu-i place să i se gâdile orgoliul la numai șase ani? În plus, aveau dreptate, *chiar* îmi doream să devin celebru.

Faza e că nu mi-a plăcut niciodată să mă plictisesc. Când mă plictisesc, fac câte ceva. La 10 ani, am vrut să-mi serbez ziua de naștere pe un teren de mini-golf, dar cel mai apropiat se afla la o oră distanță, așa că părinții mei au venit cu o sugestie: „Ce-ar fi să te gândești cum să ai un astfel de teren acasă?” Până a doua zi, am pus la cale planul unui teren de golf cu nouă găuri pe care urma să-l construiesc în pădurea din spatele casei noastre. Timp de două săptămâni, am cumpărat crose vechi și mingi de golf din magazine second-hand, adunând cărămizi și pietre din pădure ca să construiesc bariere și obstacole, și am cumpărat chiar și iarbă artificială de la magazinul

de bricolaj ca să amplasez câteva găuri (nu aveam bani pentru toate). Una dintre găuri am confecționat-o din mușchi. Am construit chiar și un tunel de comunicare între găuri cu ajutorul unor țevi. Era bestial.

Apoi a venit ziua mea și toată ziua a plouat cu tunete și fulgere, așa că petrecerea s-a anulat. Printre primele mele lecții de viață a fost aceea că procesul de creație e mai amuzant decât rezultatul. Unii învață lecția asta ridicând castele de nisip. Eu am învățat-o construind un teren de golf în miniatură, cu nouă găuri. Sunt ciudat.

Mai târziu, am fost jongler, acrobat pe monociclu, compozitor și interpret de parodie muzicală, jucător performant în Dance Dance Revolution*, instrumentist premiat la corn francez, campion universitar la teatru de improvizație, ciclist de maraton, interpret dublaj vocal și supranarațiune și, în cele din urmă, producător video.

La scurt timp după ce am împlinit 20 de ani, celebritatea nu se mai număra printre prioritățile mele. Am înlocuit-o cu „vreau să mă distrez și să găsesc bucurie în tot ceea ce fac”. În plus, devenisem adeptul filosofiei improvizației, care este „Da, și...”. Adică atunci când cineva îți prezintă o idee, o accepți și contribui la ea. Deci, în viață, când cineva îmi cerea ajutorul într-o privință, îi spuneam: „Da, și cu ce te mai pot ajuta?”

Aproape fiecare job pe care l-am avut m-a purtat către următorul datorită atitudinii mele pozitive și a dorinței de a învăța tot ce puteam câtă vreme eram acolo. Îmi făceam relații, îmi dezvoltam abilități noi și apoi profitam de oportunități.

* Joc video muzical foarte popular în Statele Unite și Japonia. (N.t.)

CEL MAI EPIC EȘEC AL LUI KEITH

Cel mai epic eșec al meu a fost episodul „The Try Guys Bake Bread Without a Recipe“. Eram entuziasmat că *în sfârșit* am un avantaj față de ceilalți într-o competiție video. Toți acești ani în care am stat pe locul trei sau patru împreună cu Zach au dat roade în sfârșit, iar eu, bucătarul grupului, aveam să câștig. Numai că am dat-o-n bară rău de tot cu pâinea. Toți am dat-o, de fapt. Poate pentru că habar n-aveam ce facem. Eugene, care se distrase cel mai mult, a reușit să facă „cea mai acceptabilă“ pâine potrivit juriului, iar eu m-am simțit total înfrânt și dezamăgit că nu reușisem să câștig. (Vezi expresia feței mele în poză.) Eram nefericit pentru că singurul meu obiectiv fusese să câștig. În primul rând, nu am aplicat filosofia încercării. Nu mă distrasem și nu mă bucurasem de experiența gătitului. Și din cauza asta, pierdusem deja. Nu intrasem în această încercare cu ideea că urma să învăț ceva și să mă bucur de experiența de a face pâine. Nu mă folosisem de propria noastră filosofie.

Comentariile mele de după filmare erau pline de furie. Pierdusem total din vedere ce era important și ce ar fi învățat publicul nostru din această experiență. Ceilalți băieți m-au apostrofat:

— Keith, trebuie să spui ceva pozitiv, nu putem posta tirada asta furioasă.

Dar eu nu m-am putut resemna toată ziua. Acum, când îmi aduc aminte, sunt mai stânjenit de comportamentul meu decât de pâinea complet nereușită. Și așa, tot am învățat ceva din filmarea asta. Eram prea furios ca să mă fac înțeleș atunci, dar chiar dacă a fost cel mai semnificativ eșec al meu, tot am învățat cum să nu bat ouăle.

* „The Try Guys fac pâine fără rețetă”. (N.t.)

Cumva, pe parcursul celor patru ani de facultate, am trecut de la interpretări pe scenă în fața colegilor la clipuri video pe care le urmăreau (în cea mai mare parte, tot colegii de facultate) pe telefon. Nu aș fi putut anticipa acest parcurs în planul meu pe cinci ani (vă mai cer profesorii să-l faceți?). Ideea este că niciunul dintre noi nu și-a propus să fie unul dintre The Try Guys. Am ajuns cu toții în acest punct pentru că nu am refuzat oportunitățile ivite ocazional care ne-au condus la asta. Mai mult, călătoria noastră nu s-a încheiat aici. Este doar o ușă deschisă recent și sperăm că vom mai deschide și altele pe viitor.

Acum suntem celebri, cred. Și sunt mândru că ne-am câștigat notorietatea acceptând, literalmente, atât de multe oportunități. Oamenii ne întreabă de multe ori dacă nu ne enervează celebritatea. Îmi vine să le răspund că e minunat să fie atâția oameni ca tine. Mi s-ar părea mult mai enervant să fiu celebru pentru că mă urăște lumea. Sunt bucuros că oamenilor le plac postările noastre video. Și sunt fericit că una dintre ușile pe care le-am deschis până acum m-a condus către Ned, Eugene și Zach.

NED FULMER: Renascentistul

ÎNTOTDEAUNA AM FOST bivalent: artist și om de știință. În copilărie, mi-am construit propriul model de rachetă și mi-am regizat propriul film de

animație. În liceu, am fost președintele clubului de actorie și grafician (cu programul AutoCAD) pentru echipa de robotică. Eram și matematician de cursă lungă și comediant. După ce am absolvit Universitatea Yale...

— *Nu interesează pe nimeni că ai fost tu la Yale!*

— Hei, cărați-vă de aici! Asta e prezentarea mea.

Deci, după ce am absolvit Yale, am lucrat în cercetare și dezvoltare chimică, într-un laborator de energie regenerabilă din Chicago. Curând, însă, m-am trezit într-un punct în care îmi doream o schimbare. Aveam o slujbă stabilă, deși plictisitoare uneori, dar, pentru a putea avansa în domeniul meu științific, ar fi trebuit să mai studiez vreo șapte ani ca să-mi iau doctoratul sau să mă axez pe consultanță în domeniul energetic și să-mi iau masteratul. Dar când aplicam pentru joburi de consultant, care m-ar fi transferat în suburbiile orașului Boston, o voce din mintea mea îmi șoptea că fac o greșală. Eram gata să-mi abandonez visurile? Vezi tu, ziua eram cercetător științific, iar seara îmi urmam pasiunea — spectacolele de comedie. Încercam cu perseverență să-mi croiesc drum spre teatrele mele preferate din orașul Chicago. Făceam parte dintr-o echipă de comedie de improvizație cu care aveam spectacole săptămânale la teatrul iO. Am câștigat și câteva premii pentru scheciurile mele și am organizat câteva spectacole la Second City. M-am prezentat chiar și la o audiere pentru emisiunea Saturday Night Live, și am susținut și reprezentații singur.

Și pentru toate răsetele, strălucirea și succesul meu, la naiba, am fost plătit în total cu fabuloasa sumă de 12 dolari și 17 cenți. Cu ei mi-am cumpărat un burrito. *Cu guacamole.*

Chestia e că spectacolele de comedie și improvizație din Chicago sunt absolut incredibile. Nu aș înlocui cu nimic anii aceia de spectacole nocturne și cele cinci, șase, șapte reprezentații săptămânale pe scenă. Dar... Daaaaaa!! E foarte greu să-ți câștigi existența făcând comedie. Ai câteva oportunități la Second City, câteva turnee de comedie și, ocazional, reclame sau spectacole de televiziune. Ca să depășești acest nivel, trebuie să te duci în New York sau Los Angeles. Întotdeauna mi-am dorit să fiu scenarist și actor de televiziune, așa că Los Angeles era cel mai bun pariu al meu. Dar nu aveam nici job și nici vreo idee cum să fac să se întâmple ceea ce-mi doream.

Eram într-un impas. Să risc totul și să mă mut în Los Angeles cu speranța că totul va merge strună? Sau să mă înscriu la doctorat? Să îmi urmez visul sau să mă resemnez cu ideea că nu toată lumea reușește? Să optez pentru foi cu scenarii sau pentru foi cu calcule?

Mi-am dat seama repede că o să regret toată viața dacă nu-mi încerc norocul la Los Angeles. Studiile puteau fi reluate și peste doi ani (nu că Los Angeles ar fi plecat undeva, dacă stau să mă gândesc acum, dar auzisem că era o provocare pentru tineri). Și punând în balanță relațiile mele din domeniul comediei din Chicago și cele de la, hm... hm... Yale, m-am gândit că aș avea ceva șanse să obțin un job în industria divertismentului pe Coasta de Vest. Când am ajuns în Los Angeles, David Goetsch, una dintre relațiile mele, scenarist de televiziune de mare succes, mi-a dat cel mai bun sfat, de care n-am știut niciodată că aveam nevoie: *mi-a spus să uit de televiziune*. Să intru în zona de comunicare digitală. Fă clipuri pe YouTube, orice. Televiziunea e pasul următor. Dar cât ești tânăr, nu-ți pierde vremea servind cafeaua celor cu funcții mai mari. *Investește-ți timpul în creație*.

Așa că am creat un canal de YouTube unde postam parodii ale unor piese muzicale, imitam celebrități sau făceam schechiuri cu personaje trăsnete create de mine. Am făcut tot felul de înregistrări video, dar, ce să zic, majoritatea erau proaste. Câteva, însă, au ieșit cumva OK. Cu ele mi-am creat un fel de portofoliu și am aplicat pentru un post de stagiar la BuzzFeed, pe care l-am și obținut.

La BuzzFeed am descoperit un colectiv foarte unit de colaboratori cu aceleași gusturi. Și care era partea cea mai bună a zonei de comunicare digitală? Foile cu calcule! Am descoperit o formulă prin care îmi puteam îmbina pasiunile. Vezi tu, internetul îți oferă un feedback imediat. Și verificând care dintre postările mele aveau

CEL MAI EPIC EȘEC AL LUI NED

Cel mai mare eșec al meu din istoria The Try Guys a fost un video intitulat „Ned Tries Famous Soccer Trick Shots“, în care încercam să reproduc șuturi cu efect ale unor fotbaliști celebri și să fac concurență idolilor mei personali — grupul Dude Perfect. Dar, spre deosebire de Dude Perfect, care își postează doar succesele pe un fundal muzical asurzitor, eu mi-am propus să prezint toate eșecurile premergătoare unui șut reușit. Bineînțeles, nu sunt nici pe departe vreun fotbalist talentat. De când mi-am rupt piciorul în liceu (mai multe amănunte despre asta în capitolul următor), am jucat mai mult în apărare, rareori în atac. Deci nici măcar nu știam dacă filmarea avea să aibă un final de succes.

M-am dus singur pe un teren de fotbal într-o marți dimineață. Era cald. Transpiram. Am pierdut o oră doar ca să umflu 30 de mingi. Apoi am încercat să execut șuturile cu efect. Era greu. Mult mai greu

decât îmi imaginasem. Am încercat acea jonglerie freestyle în care descrii cu piciorul o buclă în jurul mingii aflate în aer. Fără succes. Apoi am încercat să șutez mingea astfel încât să intre într-un coș de baschet. N-am fost nici măcar pe aproape. Apoi am încercat să lovesc cu mingea o popică de bowling de la distanță. Ha, ha!

În final, am încercat o execuție „foglia secca“, în stil David Beckham, când mingea ocolește un obstacol în traiectorie curbă și înscrii un gol. Am visat dintotdeauna să pot executa o lovitură liberă într-un meci important printr-o degajare în traiectorie curbă pe lângă zidul de apărători, înscriind la vinclu.

Am încercat chestia asta câteva ore la rând. Mingile zburau peste poartă, în afara terenului. Oriunde, mai puțin în poartă. Cred că am spus privind în cameră „ok, asta e ultima încercare“ de vreo 20 de ori. Dar... în cele din urmă, mi-a ieșit!

La a 67-a încercare.

Ai zice că e o poveste despre perseverență, și într-un fel este. Dar când am postat online filmarea, a fost un eșec total. A fost cel mai puțin vizualizat clip din sezon. Se pare că echipa Dude Perfect se numește așa cu un motiv. Nu a fost nimeni interesat să-mi vadă ratările. Dar, așa cum vei vedea în această carte, dacă îți accepți eșecurile, jumătate de bătălie e câștigată.

„Ned încearcă execuții de legendă din istoria fotbalului.“ (N.t.)

cele mai multe vizualizări, am descoperit această modalitate uimitoare de a îmbina creativitatea cu datele. Eram încântat. În plus, la BuzzFeed am cunoscut trei băieți care aveau să-mi devină cei mai buni prieteni.

ZACH KORNFELD: Un fel de Spielberg

DE CÂND MĂ ȘTIU mi-a plăcut să spun povești. Totul a început cu depresia mea din fragedă copilărie (mai multe despre asta în capitolele următoare, sunt sigur că arzi de nerăbdare!). Sau poate totul a început fiindcă aveam nevoie de o activitate după orele de școală, ca să nu stau ca o lepră și să joc toată ziua Dragon Ball Z. Am cochetat cu pictura și muzica, și am făcut chiar și un curs de grafică de benzi desenate.

Am început și abandonat de la primul capitol o grămadă de romane (sper că în cartea asta să avansez un pic). În gimnaziu, am scris cel mai prost scenariu din lume — o comedie despre un grup de personaje caricaturale ce au naufragiat pe o insulă și care, din nu știu ce motiv, pe parcurs a devenit un film de acțiune în toată regula... Nu-mi mai amintesc detaliile, dar era implicată și mafia, cu ceva afaceri cu narcotice. Momentul de răscruce, însă, a venit când aveam 10 ani și Lego Studios a scos pe piață un kit de producție video.

Era un kit de producție complet, cu decoruri, o cameră video și un soft rudimentar de editare, toate recomandate de Steven Spielberg însuși! Totul la pachet cu un Spielberg în miniatură, confecționat din piese Lego, pe care l-am păstrat și îl prețuiesc și în ziua de azi. Ideea era să creezi filme animate folosind piese Lego, dar după câteva încercări, mi-am dat seama că puteam să extind platoul de filmare în tot dormitorul, și, inevitabil, mi-am folosit jucăriile de pluș drept personaje în adaptări după filme clasice cum ar fi: „Proiect: Ursul vrăjitor” sau „Indiana Jones și căutătorii câinelui pierdut.” M-am milogit să primesc de ziua mea un aparat de filmat ieftin și de acolo a pornit totul. Regia a devenit pasiune, iar pasiunea s-a transformat în obsesie.

Când alți copii alergau pe-afară jucând leapșa, eu stăteam închis în subsolul casei învățând iMovie și Photoshop. Pentru cei care nu știu, vârsta de 13 ani e o chestie de mare importanță în tradiția evreiască — e momentul ritualului bar mitzvah, frate! Am crescut în Scarsdale, un orașel situat la nord de New York, o localitate preponderent dominată de o numeroasă comunitate evreiască, ceea ce înseamnă că în decurs de un an și jumătate participam în fiecare weekend la unu, două sau trei ritualuri de bar mitzvah. În timpul acestora, trebuie să stai jos și să înduri lungile și

* „Bear Witch Project” și „Raiders of the Lost Bark” (în original), joc de cuvinte care trimite la filmele „Blair Witch Project” și „Raiders of the Lost Ark”. (N.red.)

plictisitoarele montaje video care însumează momente din viața copilului, pe cel mai siropos fundal muzical posibil. Fotografiile se estompează cu încetătorul pe măsură ce se succed, pe fundal se aude James Taylor... o plictiseală fără margini! M-am foit pe scaun la primele mele participări și mă gândeam „mie mi-ar ieși mai bine”. Ceea ce s-a și întâmplat.

Am devenit rapid cel mai căutat editor video de bar mitzvah din districtul Westchester, pentru că ceream mai puțini bani și ofeream un produs mai bun. Nu o să mă laud acum că am revoluționat conceptul, dar fii convins că i-am adus un suflu nou: am schimbat muzica și am mărit viteza de derulare. Ce-i drept, nici standardele nu erau foarte ridicate.

Partea bună e că nu a trebuit să-mi iau o slujbă propriu-zisă în liceu — am exercitat montajul video distrându-mă în fața monitorului. Pasiunea mea devenise job, deci îi dedicam timpul în mod justificat.

Când nu editam secvențe siropoase sau piese Teddy Bear Opus*, lucram la scenariul ăla îngrozitor. Eram atât de mândru de ce scrisesem, că îmi întrebasesm părinții dacă au vreo relație la Hollywood — mi se părea că realizasem ceva genial, care, dacă ar fi avut șansa să ajungă la Studiourile Paramount, aș fi putut deveni cel mai tânăr scenarist din industrie.

Un lucru era sigur: Rick, un vechi prieten de-ai tatălui meu, era producător de film și dintr-un gest de o bunătate admirabilă a fost de acord să citească manuscrisul de 110 pagini al unui puști de 13 ani. Mai exact, l-a pus pe asistentul lui să-l citească, dar, hei, mai contează? Rick mi-a oferit două lecții importante pe care nu le-am uitat nici în ziua de azi. În primul rând, dacă cineva de la Hollywood îți oferă o șansă, joacă-ți cartea cu mare atenție. Îmi citise manuscrisul pentru că-l știa pe tata, dar data viitoare aveam nevoie cu siguranță de ceva care să fie al naibii de bun. A doua lecție: nu poți avea succes fără o experiență de viață. Sfatul lui Rick nu se referea strict la manuscris, ci mai degrabă la modul în care abordezi viața — e fantastic să fii creativ la o vârstă atât de fragedă, dar îți trebuie o oarecare experiență de *viață* ca să ai despre ce scrie. Îmi petrecusem atâta timp în subsolul casei ca să-mi perfecționez abilitățile, încât neglijasem în totalitate cel mai important ingredient al unei narațiuni: să trăiesc și să experimentez. De atunci, am făcut tot posibilul să-mi însușesc acest mesaj, să accept tot ce are viața de oferit, să rămân deschis oricăror experiențe și să

* Compoziții pentru copii. (N.t.)

CEL MAI EPIC EȘEC AL LUI ZACH

Cartea aceasta e despre cât de important este să dai nas în nas cu eșecul, dar asta nu înseamnă că e ușor. Folosind proteze și machiaj, ne-am transformat în niște tipi chei pentru clipul intitulat „The Try Guys Go Bald“*. Ceea ce s-a vrut a fi explorarea comică a celor mai comune complexe masculine s-a dovedit a fi cea mai gravă lovitură pentru stima mea de sine. Ani la rând am încercat să ignor faptul că părul meu se rărește. Ori de câte ori mă uitam la fotografii și vedeam clar că părul meu se duce pe apa sâmbetei, simțeam că mă ia cu leșin. Este singura mea trăsătură fizică pe care o detest cu adevărat, și să mă arunc în confruntarea asta cu capul înaintea (ce ironie) s-a dovedit a fi un test emoțional mai dificil decât mi-aș fi închipuit.

O echipă de stilisti în machiaj mi-a acoperit capul cu o bonetă din latex, mascând îmbinările. Ca să pun sare pe rană, eu și Ned ne-am costumat în Friar Tuck, un personaj care are o chelie rotundă în vârful capului și cu păr doar la spate. Pe oriunde am fost în ziua aceea am avut parte de reacții de șoc, râsete și priviri lungi. Nu a fost o zi... amuzantă. Dar, pe termen lung, această experiență m-a forțat să mă confrunt cu relația pe care o aveam cu părul meu. A fost un moment

de răscruce care m-a făcut să înțeleg că este o situație reală, iar faptul că o ignor nu o va face să dispară. Nu îți sugerez să accepți orice este legat de tine; mie îmi cade părul, asta mă făcea nefericit, și în consecință am luat niște măsuri. Ceea ce vreau eu să spun este că decât să le reprimi, e mai bine să-ți confrunți problemele. Eu a trebuit să mă confrunt cu acest coșmar ca să-l fac să dispară.

Mi-era teamă că un Zach chel ar fi semănat mai degrabă cu un pui ciudat de broască țestoasă decât cu fermecătorii Dwayne Johnson, Bruce Willis sau Vin Diesel. Pot să confirm în mod cert că fizic nu am nicio legătură cu băieții în cauză, dar și că dacă voi cheli, nu va fi sfârșitul lumii. Am să mă obișnuiesc, am să mă adaptez, poate am să devin un șofer de viteză sau un super erou internațional (cu aluzie la Vin Diesel). Cine știe, poate chiar în momentul în care citești cartea asta, sunt ras în cap fiindcă mi s-a urât deja.

* „The Try Guys cu chelie.” (N.t.)

explorez fără încetare necunoscutul. Aceste lucruri m-au ajutat să devin un scriitor mai bun și chiar un om mai bun (sper).

Această filosofie m-a însoțit pe timpul facultății și când m-am alăturat colectivului BuzzFeed. Acolo am putut să-mi îmbin pasiunea pentru creație cu sfatul de a trăi cu adevărat fiecare clipă. O, și încă ceva: în perioada când am lucrat la BuzzFeed i-am cunoscut și pe ameziții ăștia trei cu care scriu acum această carte.

EUGENE LEE YANG: **Oaia Neagră**

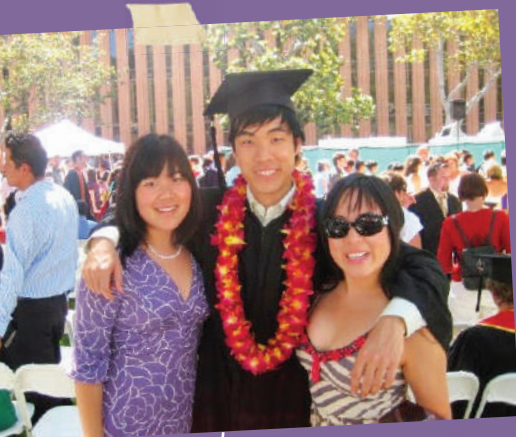
PEȘTE PE USCAT. Oaia neagră. Rățușca cea urâtă. Expresii zoo sunt din belșug, dar eu voi fi veșnicul prieten care privește lucrurile dintr-o bizară perspectivă de spectator. Deși unii mi-ar descrie atitudinea ca fiind o formă neobișnuită de nihilism existențial sau o conștiință de sine exagerată și tragi-comică, eu prefer să mă consider sfidător de indescritibil. Călătoria mea prin viață

Eu

Surorile mele

Mama mea

e presărată de probleme emoționale, traume psihice profunde și o continuă (și crudă) reinventare — despre asta vei afla mai multe în capitolele următoare.

Pe scurt, sunt ultima persoană din lume la care te-ai aștepta să dea lovitura în digital media. Iar băieții din grupul The Try Guys sunt ultimele personaje din lume cu care m-aș fi imaginat împrietenindu-mă. Și totuși, asta e realitatea.

M-am născut și am crescut în regiunea centrală a statului Texas, unde părinții mei, imigranți coreeni, s-au stabilit în anii 1980. Strămoșii mei au supraviețuit ocupației japoneze și unui război civil alegând, dintre toate locurile din lume, să se stabilească în Sudul conservator american, unde rasismul extrem este o normalitate. Toată copilăria mea am simțit, am observat și am suferit din cauza diferențelor și eram un „ghem” toxic, plin de anxietate și dispreț de sine. Lumea mi se părea un iad descurajant, îngrozitor, din care nu aveam scăpare decât atunci când mă dedicam preocupărilor mele creative care includeau literatura, desenul, teatrul, corul, dansul și muzica.

Membrii familiei mele împărtășesc o trăsătură rebelă. Părinții mei au divorțat, lucru rar în familiile din Asia de Est. Ambele mele surori sunt brutal de directe, sfidând toate stereotipurile referitoare la supunere. Eu, fără vreo șansă în a avea o carieră de avocat, medic sau inginer (sfânta treime asiatică), îmi găseam refugiul în propria imaginație. Filmul, așa cum avea să-mi declare în mod profetic unul dintre profesorii mei, părea a fi cariera ideală pentru mine, așa că m-am orientat către Școala de Film din cadrul Universității California de Sud, unde am reușit în cele din urmă să fiu admis.

Pe lângă complexul de inferioritate rasială care mă chinuia deja, îmi mai dădusem seama pe la pubertate și că sunt gay, lucru care pentru rățușca cea urâtă deja compromisă de înfățișare a fost cea mai crudă cireașă de pe tortul cu rahat. Eram brutalizat de situații pe care nu le puteam gestiona sănătos și nu mă simțeam bine în pielea mea nici din punct de vedere etnic, nici sexual.

Percepția despre mine însumi fusese prea mult timp influențată de alteritate. M-am refugiat în artă, incapabil să-mi confrunt criza de identitate până la maturitate. Proiectele mele virtuale, mai ales cele cu grupul The Try Guys, m-au ajutat enorm să mă accept și să-mi reclădesc stima de sine.

După ce am terminat facultatea și după câțiva ani în această industrie ca regizor — frustrat și nervos — de clipuri video muzicale și spoturi publicitare, m-am trezit total întâmplător cu o ofertă de job în mediul digital — ca actor și regizor. Acest eveniment avea să producă o schimbare monumentală în viața mea rebelă și posomorâtă.

E o ironie imensă, aproape vicioasă în felul în care mă percepe publicul, peste câteva miliarde de oameni din toată lumea: fermecător, sigur de sine, „alternativ”, dar plăcut. La BuzzFeed mi-am extins abilitățile artistice explorând latura mai „alternativă” a personalității mele ca parte a testării noastre permanente de a avea audiență tot mai mare. În mod curios, a funcționat: publicul a reacționat la ariditatea personalității mele (apatie diluată), replicile tăioase (furie controlată), indecența reținută (ușor nonconformism) și aroganță (dorința deliberată de a deveni un simbol marcant al minorităților). Punctele mele de vedere erau împărtășite de mulți, mai ales când se plasau în contradicție cu ale celorlalți membri The Try Guys, și cumva, cum nu crezusem vreodată că e posibil, m-am trezit în postura de reprezentant al minorităților rasiale, al comunității LGBT sau al celor care se simțeau „altfel”. Eu, ciudatul hărțuit cu agresivitate, devenisem Regele Balului, în versiune virtuală. A fost și mai este încă extrem de derutant pentru mine.

M-am adaptat acestui nou drum al vieții mele, încercând să-mi manifest mai mult latura pozitivă în defavoarea celei negative. Apatia mea, furia și nonconformismul nu s-au estompat, ci au evoluat exprimându-se în moduri mai inteligente, mai eficiente. Proiectul meu cu grupul The Try Guys — o prietenie atât de improbabilă — m-a făcut un om mai fericit.